

дрънка: — Господинъ Чинторовъ: говорете! — обърна се той къмъ оратора на трибуната.

Но единъ новъ потресающъ викъ на Цуцова привлече общото внимание къмъ него: въцари се гробна тишина.

— Да каже, да каже! обадохъ се отъ разни страни. Любопитството порасте.

Желанието да го слушатъ съ усили — не само отъ надеждата, че ще чуютъ нѣщо извънредно, но и че ще чуютъ Цуцова да говори. Цуцовъ бѣше единъ отъ оние рѣдки оратори, които могатъ да се слушатъ. Неговото огнено краснорѣчие го издигахъ двѣ цѣнни качества: съдържателностъ и краткостъ. И, когато други многоглаголиви оратори срѣщахъ неуважителна глъчка или равнодушие — на банкитѣ, а горѣ — прозявки, появляването на Цуцова на трибуната въдворяваше тишина и сбираше сички вниманія.

— Позволете му, господинъ прѣдсѣдателю! викаше Събранието.

Прѣдсѣдателътъ настояваше да бжде съблюденъ правилника.

Ораторътъ отъ трибуната се обърна къмъ прѣдсѣдателя:

— Отстъпвамъ мѣстото си на господинъ Цуцова!

Това великодушие направи добро впечатление и срѣщна признателни погледи.

— Господинъ Цуцовъ, говорете! — извика прѣдсѣдателътъ.

Сички се обърнахъ къмъ любимия ораторъ, който стана на мѣстото си.

— На трибуната! — викнахъ нѣколцина.